

KFAAF Activiteitenrapportage 2023

Januari is een maand geweest die in het teken heeft gestaan van heel veel verdriet. Verdriet om het verlies van drie zeer geliefde dieren binnen huize KFAAF die allemaal in minder dan één week kwamen te overlijden. Op 10 januari j.l. stond onze wereld helemaal op zijn kop toen Zientje, de "mascotte en manasjer" van KFAAF kwam te overlijden. Zientje was al een tijdje niet in orde maar ondanks de vele onderzoeken kwamen we er maar niet achter wat hij mankeerde. Totdat hij ineens heel erg ziek werd en er wederom een echo gemaakt moest worden waarop te zien was dat Zientje een snel groeiende, kwaadaardige tumor op beide nieren had zitten. Om lijden te voorkomen hebben we toen de vreselijke beslissing genomen om Zientje in te laten slapen. Zientje is in de armen van mams op 10 januari j.l. aan zijn reis naar de regenboog begonnen. Dagelijks denken we nog aan Zientje en er rolt nog regelmatig een traantje over onze wangen als we aan hem en alle andere zo geliefde en reeds overleden dieren denken.

Zientje heeft veel echt heel veel voetsporen in huize KFAAF achtergelaten want wie kent niet "Zientje's fark, "Alfi's book of dog records", de KFAAF kalender, de Sint KFAAF actie en de kruittjes-funt-aktietjes?" Toen Zientje nog leefde heeft hij zijn protégée Juultje onder zijn poten genomen en na zijn overlijden heeft Juultje zijn taak als "manasjer" overgenomen. Zientje zou super trots zijn geweest op Juultje en we weten zeker dat hij af en toe vanaf de regenboog naar beneden kijkt om te zien wat Juultje allemaal op poten zet en vervolgens succesvol uitvoert.

Nog vol van verdriet over het overlijden van Zientje moesten we in dezelfde week, op 13 januari, ook afscheid nemen van Donna en Floris. Donna was zes maanden daarvoor op 11 jarige leeftijd bij ons binnen gekomen nadat haar mensenvriend terminaal ziek in het ziekenhuis was opgenomen en kort daarna overleed. Donna was een heerlijk vrolijk labje met de nodige gebreken, achterstallig onderhoud en ouderdomskwaaltjes. Vanaf het moment dat ze haar pootjes over de drempel van huize KFAAF zette voelde ze zich thuis en zagen we ons lief, klein, friemel meisje opleven en vrolijk rondlopen. Ze was onze vrolijke noot in huis en in zeer korte tijd is veroverde ze alle harten, maar helaas was het verblijf van Donna in huize KFAAF maar van korte duur want haar lijfje was op en haar maag-darmkanaal stopte met functioneren. Wat we ook deden, we kregen het niet meer op gang en wederom stonden we voor een voldongen feit en moesten we die hele moeilijke beslissing nemen om ook haar een lijdensweg te besparen. Met pijn in ons hart hebben we afscheid genomen van ons vrolijke muziknootje Donna. Dezelfde dag hebben we ook afscheid genomen van onze zeer geliefde knorrebips Floris. Floris was van de ene op de andere dag verlamd aan zijn achterhand. Hij lukte hem niet meer om te

staan en hij moest zich met zijn voorpootjes voortslepen, iets wat voor een knorrebips niet bepaald gemakkelijk is. Omdat er geen enkele vooruitgang in zat, hebben we hem laten inslapen om hem uit zijn lijden te verlossen. Het euthanaseren van een viervoeter is echt vreselijk, maar het euthanaseren van een knorrebips is echt één van de meest verschrikkelijke dingen om mee te maken. Het "liefdevol in je armen laten inslapen" zit er bij een knorrebips niet in en doordat ze zo'n enorme "vetlaag" hebben, gaat het euthanaseren ook niet zoals ze dit bij gezelschapsdieren doen. We besparen jullie de verdere details, maar onze veearts heeft gelukkig een wonder verricht en de euthanasie op een zo diervriendelijke manier kunnen uitvoeren. Daar waar we Zientje en Donna zelf hebben kunnen cremen en hun as mee naar huis hebben genomen, moesten we Floris op laten halen voor destructie. Varkens zijn landbouwdieren en die mogen niet zelf gecremeerd worden omdat dit de volksgezondheid in gevaar kan brengen, aldus de overheid. Het is echt een verschrikkelijke manier om zo afscheid te moeten nemen van een door ons zo geliefd dier en we blijven het moeilijk vinden om hier vrede mee te hebben. Januari is voor ons oprecht een rampmaand geweest en we worden er nog beroerd van als we aan deze maand terugdenken.

Februari verliep gelukkig een stuk rustiger. Een aantal vrienden van KFAAF had ons opgegeven voor de "Warm hart actie" en ondanks dat we veel stemmen kregen, lukte het ons niet om bij de drie goede doelen te komen met de meeste stemmen die kans maakten op een geldprijs voor hun goede doel. Desalniettemin zijn wij dankbaar dat er zoveel vrienden van KFAAF op ons gestemd hebben. In februari haalde onze "skoen- en modeontwerper" Dibbes zijn breinaalden tevoorschijn om warme sjaaltjes te breien voor de Koentjes van de buurtjes. Echter het breien ging de dames niet snel genoeg en dagelijks kwamen ze polshoogte nemen over de voortgang van het breiwerkje van Dibbes die het er spaans benauwd van kreeg. Het lange wachten werd uiteindelijk beloond met een prachtig breiwerkje van de poot van Dibbes.

In maart kregen we van het adoptiegezin van Billy, een herplaatser en een zorgdier-op-afstand van KFAAF, te horen dat Billy verlamingsverschijnselen had aan zijn achterhand, die steeds erger werden. Om verder lijden te voorkomen hebben we in overleg besloten om op 6 maart afscheid te nemen van Billy en is hij omringd door heel veel liefde in de armen van zijn adoptiegezin de regenboogbrug over gegaan. Billy heeft 13 maanden bij zijn adoptiegezin mogen genieten van hoe het is om viervoeter te zijn en je ontzettend geliefd te voelen. Wij zijn het adoptiegezin Ilonka en Richard dan ook zeer dankbaar voor de deken van liefde waarin ze Billy gewikkeld hadden want in het laatste jaar van zijn leventje heeft het hem niets ontbroken.

In maart kregen wij ook de vraag of wij een plek hadden voor twee labrador broers, Flint en Stone, die wij inmiddels liefkozend “de FlintStone(s)” noemen. De mensenvriendin van de FlintStone(s) was plotseling overleden en beide heren zaten sindsdien alleen in huis. Dagelijks kwamen familieleden langs om de FlintStone(s) te verzorgen, om ze uit te laten en om ze gezelschap te houden, maar dit was een tijdelijke oplossing die niet kon blijven voortduren. Alle naaste familieleden, die allemaal bij elkaar in hetzelfde dorp op loopafstand van elkaar wonen, werken fulltime en wilden niet dat de FlintStone(s) 13 uur per dag alleen zouden zitten voor de rest van hun leven. Het verdriet bij deze familie was groot, niet alleen door het overlijden van een geliefd familielid, maar ook omdat er voor de zo geliefde FlintStone(s) een nieuw thuis gezocht moest worden. Een dapper besluit dat genomen was uit liefde voor de FlintStone(s). De hele familie is voor de intake van de FlintStone(s) naar huize KFAAF gekomen om te zien waar de heren terecht zouden komen. Na een succesvolle intake hebben ze beide heren bij ons achtergelaten en dat is met de nodige tranen en verdriet gepaard gegaan. Stone konden we de eerste dagen niet zonder leiband naar buiten laten gaan want hij sprong over alle hekken en poorten heen op zoek naar zijn familie. Gelukkig kregen hij en Flint na een paar dagen door dat het in huize KFAAF best fijn wonen was en inmiddels hebben de heren hun hart verloren aan mams. Met de familie hebben we een groepsapp waar we regelmatig leuke foto's, video's en updates over de heren delen. Een paar maanden geleden zijn ze zelfs de FlintStone(s) op komen zoeken in huize KFAAF.

April gaat de boeken in met heel veel tegenstrijdige gevoelens. De maand startte met de castratie van de FlintStone(s). De heren moesten er, net als de rest in huize KFAAF, aan geloven en hun “klootjes” zoals Sir Bob(bel) ze noemt werden “afhakkie daan”. Alle vier(drie)voeters die bij ons binnenkomen worden, indien hun gezondheid en leeftijd dit toestaan, gesteriliseerd of gecastreerd. De revalidatie van beide heren verliep voorspoedig en ondanks dat ze geen “klootjes” meer hebben, voelen beide heren zich nog op en top een vent. In april hebben we ook een intake gedaan met twee nieuwe viervoeters. Tante Lexie heeft, zoals gewoonlijk haar longen uit haar lijfje “geskreewt” dat huize KFAAF FOLL ISSE FOLL was, maar ze kon “skreewen” zoveel als ze wilde, huize KFAAF verwelkomde toch een hele jonge golden die we Tije genoemd hebben. Tije was net 1 jaar geworden toen hij bij ons kwam wonen. Tije heeft epilepsie en zijn vorige eigenaar gaf aan geen geld en tijd te hebben om voor een viervoeter met epilepsie te kunnen zorgen. Nadat wij Tije hadden overgenomen zijn we met hem naar de specialist gegaan en kregen we te horen dat Tije twee vormen van epilepsie heeft: gegeneraliseerde clusters en juveniele myoclonische epilepsie. De laatste vorm van epilepsie komt eigenlijk alleen onder de Ridgebacks voor en Tije is de eerste geregistreerde golden met deze vorm van epilepsie die onder de Ridgebacks een dodelijke variant is. Inmiddels hebben we, nu maanden later, beide vormen van epilepsie redelijk onder

controle maar daarvoor krijgt Tije wel verschillende soorten medicatie in een vrij hoge dosis wat invloed heeft op zijn karakter en functioneren. Of Tije ook komt te overlijden aan de juveniele myoclonische epilepsie weten we niet en we kunnen dan ook niks anders doen dan goed voor hem blijven zorgen en hem goed te blijven monitoren.

In april kregen we ook Bodhi binnen. Bodhi, een vijfjarige border collie was als pup aangeschaft door een gezin maar toen bleek dat Bodhi niet met de kinderen wilde spelen, werd hij verbannen naar de tuin. Daar heeft hij vijf jaar van zijn leven in eenzaamheid doorgebracht en met een beetje geluk werd er één keer per maand met hem gewandeld. Uit frustratie ging Bodhi gedrag vertonen dat door zijn voormalige gezin als problematisch ervaren werd. Na een intake met Bodhi gedaan te hebben, hebben wij Bodhi overgenomen en heeft hij 5 maanden bij collega tante Liek in de opvang gezeten waar hij weer leerde om een "viervoeter" te zijn waar veel van gehouden wordt en die zeer gewenst is.

Op 17 april kregen we het nare bericht van de adoptanten van onze herplaatser border collie Max, dat Max overleden was. Bij Max was een paar maanden eerder een kwaadaardig gezwel in zijn bekkie ontdekt dat niet operabel was. Zijn gezin, de lieve meiden Natas en Marit, hebben Max nog een paar heerlijke maanden gegeven en toen het moment daar was om afscheid te nemen is Max liefdevol naar de regenboog begeleid in de armen van zijn twee mamsen.

April hebben we afgesloten met wederom een groot verlies en veel verdriet. Onze crea-bea Dibbes, de creatieve alleskunner in huize KFAAF, werd geheel onverwachts ziek en moest met spoed worden opgenomen in het dierenziekenhuis in Arnhem. Daar zijn de nodige onderzoeken uitgevoerd en heeft hij een bloedtransfusie gekregen. Bij Dibbes werd de ziekte AIHA geconstateerd, een auto-immuunziekte, waarbij de rode bloedcellen door het eigen lichaam worden afgebroken. De levensverwachting was slecht en dat bleek ook wel want een week na de bloedtransfusie was de hoeveelheid rode bloedcellen weer zo ver gezakt dat we geen andere keuze hadden dan hem in te laten slapen. In minder dan een week was er van de "oude" Dibbes niks meer over want door de slopende ziekte was hij kilo's afgevallen en in ademnood. Uit liefde hebben we Dibbes op 28 april naar de regenboog laten gaan en is hij in de armen van mams ingeslapen. Met het verlies waren we wederom een grote "persoonlijkheid" in huize KFAAF kwijt. Nog steeds is het verdriet om Dibbes groot en missen we hem nog dagelijks, net zoals de rest van de overleden dieren.

Mei begint met de komst van Celena, een 4 jarige border collie die door de politie in België in beslag is genomen nadat ze met bebloede ogen en oren begeleid door een kind over de markt rondliep. Omstanders hebben vervolgens de politie gebeld die Celena mee naar de dierenarts heeft genomen met het verzoek om haar te euthanaseren. De dierenarts heeft dit verzoek niet ingewilligd en is gaan kijken of Celena geholpen kon worden. Inmiddels was ze terechtgekomen in dierenasiel Veeweyde, zij belden ons met het verzoek of wij Celena over konden nemen omdat ze speciale zorg nodig had die zij haar niet konden bieden. Wij hebben vervolgens ja gezegd en Celena naar collega tante Liek laten komen voor een intake. Bij de dierenarts in België hadden ze Celena getest op Leishmania, een ziekte die veroorzaakt wordt door de zandvlieg en die voorkomt in het Middellandse zeegebied, Azië en Midden-Amerika. Celena komt uit Italië en heeft in de vier jaar dat ze bij haar gezin in België woonde nooit medische zorg gekregen. Ook niet toen ze doodziek was en op het punt stond om om te vallen. Toen de politie verhaal kwam halen werd verteld dat Celena oud en ziek was, maar haar dierenpaspoort verraadde haar echte leeftijd en al snel kwam de aap uit de mouw en werd ze in beslag genomen. Wij hebben de zorg voor Celena overgenomen en zijn met haar naar de oogarts geweest omdat de oogjes van Celena zo aangetast waren door de Leishmania dat haar hoornvlies losliet. De oogarts constateerde dat Celena Glaucoom had wat zeer pijnlijk is en voor heel veel hoofdpijn zorgt en dat ze volledig blind was geworden. Daarop hebben we besloten om de oogjes van Celena, net als destijds bij Alfi, te laten verwijderen zodat ze geen pijn meer zou hebben. Dat dit een goede beslissing is geweest blijkt wel uit het feit dat Celena veranderd is van een stille, zielige viervoeter naar een speelse dondersteen die zich heel goed staande kan houden bij tante Liek. Celena haar wonden zijn goed genezen en ze zal haar leven lang onder controle van de dierenarts blijven, medicatie moeten slikken en bloedonderzoeken moeten ondergaan om te zien hoe het met haar Leishmania gaat.

In mei hebben we afscheid genomen van onze lieve tante Poppy. Tante Poppy was jaren geleden bij ons in de opvang gekomen omdat de voormalige eigenaar niet meer voor haar wilde zorgen. Poppy was doof en bijna blind geboren. In één oogje had ze nog een beetje zicht, het andere oogje was niet ontwikkeld en daar was ze blind aan. Met het kleine beetje zicht navigeerde tante Poppy goed door het leven en had ze ontzettend veel lol als ze alleen of samen met wijlen Gillian met haar balletje kon spelen. We zijn regelmatig met tante Poppy naar de oogarts geweest voor controle en we wisten dat er een moment zou komen dat tante Poppy volledig blind zou worden. In 2022 werd ze inderdaad volledig blind, we hadden nog de hoop dat ze, net als Alfi die doof en

blind is, zou kunnen navigeren op geur en gevoel, maar helaas was dit niet het geval. Na bijna een jaar van proberen haar te leren te vertrouwen op haar geur en gevoel hebben we besloten om tante Poppy in te laten slapen, aangezien dit niet lukte. Ze had nul kwaliteit van leven en ook geen enkele levensvreugde meer. Ze liep overal tegenaan, kon zich niet verweren en ze kroop in een hoekje weg en wilde niets meer. Hoezeer we ook hoopten dat ze op een dag de klik zou maken en zou leren vertrouwen op haar neusje en gevoel, bleek dit helaas ijdele hoop te zijn. Een viervoeter die heel erg ziek is zonder dat er zicht is op verbetering of genezing is te moeten laten inslapen is al heel erg moeilijk, maar afscheid nemen van een viervoeter die verder gezond is maar niet meer functioneert en daardoor geen kwaliteit van leven meer heeft, is echt hartverscheurend. We hebben zo getwijfeld of we het wel zouden moeten doen, maar we hebben het gedaan uit liefde voor tante Poppy want haar langer in leven te houden zou de meest egoïstische keuze zijn geweest om te maken. Op 15 mei is tante Poppy in de armen van mams naar de regenboog gegaan en nog steeds wordt dit kleine meisje enorm gemist.

Mei had echter nog meer verdriet voor ons in petto. Op 29 mei overleed wollebal op tandenstokers Bommel aan Myiasis. Ondanks dat we preventief onze wolleballen op tandenstokers behandelen tegen Myiasis en ze ook regelmatig controleren, heeft deze ellendige ziekte Bommel toch gevelde. Uit ervaring weten wij inmiddels dat wolleballen op tandenstokers die een slechte weerstand hebben eerder vatbaar zijn voor Myiasis, en door die slechte weerstand zijn ze er ook niet weerbaar tegen en niet ontvankelijk voor de behandeling. Zodra we zien dat een wollebal op tandenstokers Myiasis heeft, zakt bij ons de moed in de schoenen omdat we het verloop weten. Zo ook in het geval van Bommel. Hij is na een kort ziekbed overleden en net zoals dit met alle landbouwdieren gaat is hij opgehaald voor destructie omdat dit van de wet moet. Het is echt vreselijk om zo, nadat je ze liefdevol verzorgd hebt, zo afscheid van een geliefd dier te moeten nemen.

In juni startte "manasjer" Juultje een "kruitjes-funt-aktie" voor de aanleg van een waterpoel en binnen een maand had ze haar doel behaald en konden we van start met de aanleg van de waterpoel. Toen waterwoef Stone dit hoorde, rende hij naar de kast en trok daar zijn zwembroek uit om aan te trekken. Zijn outfit was compleet toen hij een zonnebril opzette en een toet trok zo van "kommel maarre oppie met plonsiebat foor ikke". Stone en ook wij moeten echter nog even geduld hebben want we zijn al wel begonnen met het aanleggen van een talud rondom de waterpoel en zijn begonnen met het graafwerk, echter het

grondwaterpeil was niet laag genoeg zodat we de werkzaamheden neer hebben moeten leggen. Het wachten is nu totdat het grondwaterpeil laag genoeg is zodat we door kunnen gaan met de graafwerkzaamheden. Als het grondwaterpeil te hoog is, dan staat de poel tijdens de warme zomermaanden droog en dat is nu net niet de bedoeling.

In juni heeft Juultje een MRI gehad om te zien of we de oorzaak kunnen achterhalen van de plotselinge uitval van Juultje haar bewegingsapparaat. Van het ene op het andere moment kan Juultje last krijgen van uitval van haar pootjes waardoor ze deels of helemaal verlamd wordt. Na een paar dagen verdwijnen de uitvalsverschijnselen weer en anders dan dat ze een "mobility disorder" heeft weten we niet wat de oorzaak hiervan is en of en hoe het op te lossen is. Helaas kon de MRI ons ook niets wijzer maken en kunnen we niks anders doen dan Juultje goed in de gaten houden en ondersteunen als ze weer last krijgt van uitvalsverschijnselen.

In juli is tante Lexie helemaal over de pieper gegaan toen ze hoorde dat er weer nieuwe "frientjus" zouden komen. "FOLL ISSE FOLL" heeft ze dagenlang gekrijst, echter tot haar grote frustratie wilde niemand naar haar "luistelen".

In juli maakten we kennis met Guus, een tien maanden jonge golden retriever met gedragsproblemen. Een jong stel had Guus aangeschaft en als zij moesten werken dan werd Guus naar opa en oma gebracht. Opa en oma wilden alleen oppassen en niet opvoeden en dit werkt dus niet als je een pup hebt. Door gebrek aan rust, orde en regelmaat, leiderschap en consequent opvoeden ging Guus de overhand nemen waardoor ze op een gegeven moment geen kant meer op konden met hem. Er werd een hondentrainer bij gehaald maar ook die kon de problemen niet oplossen voor ze. Guus zou aangevallen hebben en als hij iets in zijn bekkie vast had wilde hij het niet meer loslaten en als je het af wilde pakken, schroomde hij niet om zijn tandjes te laten zien waardoor er ook enkele bijtincidenten zijn geweest. Zijn gezin was bang geworden en ze besloten om Guus te herplaatsen. Wij hebben na de intake Guus overgenomen en zijn met hem gaan werken. Guus had al snel door dat in huize KFAAF wel rust, orde en regelmaat heerst en dat er leiderschap is en dat we consequent zijn in alles wat we doen en dit heeft een positieve invloed op Guus. Als hij iets in zijn bekkie heeft wat hij los moet laten, dan ruilen we dit met iets wat hij heel lekker vindt. Inmiddels kan mams alles van hem afpakken zonder dat hij zijn lip optrekt of uithaalt. Hij wordt uiteraard enthousiast geprezen voor het loslaten van wat hij ook in zijn bekkie heeft op dat moment. Guus, die bij

binnenkomst erg onzeker was en niet wist waar hij aan toe was, is uitgegroeid tot een jonge, volwassen, stabiele, leuke en hele lieve lobbes waar we alles mee kunnen doen. Hij, Tije en Noeki zijn dikke maatjes geworden en ook met Alfi speelt Guus elke dag ontzettend leuk en lief.

De rest van juli, augustus, september en oktober stond zo'n beetje volledig in het teken van de 8 goldens en 1 Duitse herderpup die wij in België bij een broedfokker opgehaald hadden. Begin juli werden wij benaderd met de vraag of wij een golden retriever konden opvangen die 8 jaar lang in een kennel had gezeten bij een broedfokker. Toen we echter hoorden dat er 7 goldens zaten, hebben wij besloten om ze allemaal op te gaan halen. Wij konden simpelweg niet één golden retriever uitkiezen en de rest achterlaten. Jullie kennen het verhaal inmiddels want we hebben er heel veel over geschreven en het is in de media geweest, maar deze groep heeft onder erbarmelijke omstandigheden 8 jaar lang in een veel te kleine kennel samen met nog 450 viervoeters, in oude varkensschuren met TL verlichting, samengeleefd. Althans, de meisjes. De jongens zaten in aparte kennels en werden bij de groep dames gezet als deze loops waren. Al deze honden zijn niet alleen ernstig verwaarloosd maar ze zijn ook mishandeld en elke vorm van medische zorg is ze onthouden. Kort nadat we de groep van 7 golden retrievers hadden opgehaald kregen we te horen dat de 8e golden retriever, die door iemand anders was opgehaald, weer was teruggebracht naar de broedfokker en er werd gevraagd of wij ook haar op konden vangen. Wij hebben haar vervolgens opgehaald en tijdens de overdracht kregen we ook een 7 maanden jonge Duitse herderpup mee. De golden en de herderpup hebben drie maanden bij een gastgezin gewoond voordat de golden naar huize KFAAF werd overgebracht en de herderpup op proef bij haar adoptiegezin ging wonen.

We zijn dik drie maanden bezig geweest om alle viervoeters uit België op orde te stellen en om alle medisch noodzakelijke ingrepen uit te laten voeren. Geen van de viervoeters was op orde met hun vaccinaties. Allemaal hadden ze besmettelijke ziekten onder de leden, waaronder Giardia en oormijt, waar ze voor behandeld zijn. Daarnaast zijn ze allemaal gecontroleerd op dracht en gesteriliseerd en gecastreerd om te voorkomen dat ze ooit nog zwanger konden worden of een viervoeter zwanger konden maken in het geval van de twee dekruen. Vervolgens zijn we begonnen met het reinigen en saneren van de gebitten die er heel slecht aan toe waren. Sommige viervoeters zijn twee keer geopereerd omdat er te veel elementen gesaneerd moesten worden en er zijn er bij die bijna geen tanden en kiezen meer hebben. Als laatste hebben we ze allemaal laten röntgenen omdat we het vermoeden hadden dat ze op hun gewrichten niet goed waren en onze vermoedens

bleken juist te zijn. Op twee viervoeters na hebben ze allemaal gewrichtsproblemen, waaronder HD, ED en spondylose. Met dit soort afwijkingen zou je nooit met een viervoeter mogen fokken omdat het deels erfelijke afwijkingen zijn. Daarnaast was de golden die we later hebben opgehaald incontinent en daar hebben we verder onderzoek naar laten doen. Zodoende kwamen we erachter dat ze een kwaadaardige tumor (carcinoom) in haar vulva had zitten waardoor we besloten hebben om haar in te laten slapen. Opereren zou slechts levensverlengend zijn en ze zou naar alle waarschijnlijkheid ook chemo moeten krijgen en bestraald moeten worden, echter dit zou het incontinentieprobleem allemaal niet oplossen omdat de tumor niet de oorzaak was van dit probleem. Wederom een hele moeilijke beslissing om te nemen omdat we Amy, zoals we haar genoemd hebben, nog zoveel meer hadden gegund. Ze heeft maar heel kort kunnen ervaren hoe het leven eruit ziet als er veel van je gehouden wordt en je goed verzorgd wordt. Amy is in de armen van mams en in het bijzijn van al haar viervoeter "frientjus" de regenboogbrug overgegaan.

Na drie zeer intensieve maanden waarin we duizenden kilometers afgelegd hebben en meer dan honderd keer naar de dierenarts en specialist zijn gereden en continue meerdere viervoeters tegelijkertijd hebben moeten begeleiden bij hun revalidatie na een operatie, hebben we de groep van 7 goldens die we Sjef, Joep, Pip, eM, Plummetje, Zusje en Kootje hebben genoemd eindelijk een beetje gezondheidstechnisch gezien op de rit. Mentaal gezien zijn deze viervoeters helemaal kapot gemaakt en functioneren ze amper binnen een normale gezinssituatie. Het is ons, na 6 maanden, gelukt om ze een paar dingen te leren waaronder het luisteren naar hun naam, het lopen door een deur of een poortje en het eten uit een voerbak al zijn er nog steeds twee goldens bij, Plummetje en Joep, die niet uit een bak durven te eten. Ze gaan inmiddels op een kussen liggen en beginnen langzamerhand een beetje rond te lopen en sommigen beginnen een beetje met elkaar te spelen. Zodra je echter je stem verheft of te snel beweegt schieten ze alle kanten op of duiken ze in elkaar uit angst om mishandeld te worden. Eén golden, Zusje, is het meest gedesocialiseerd van allemaal en zij laat de minste vooruitgang zien. Toch blijven we hoop houden dat ook zij met de tijd wat zal bijdraaien, al hebben we niet de illusie dat ze ooit knuffelkonten gaan worden en dol zullen worden op mensen. We hebben dan ook de hoop laten varen dat we deze groep kunnen herplaatsen want binnen een normale gezinssituatie zullen ze nooit functioneren. Verder zullen de gezondheidsproblemen, die niet op te lossen zijn maar waarvoor we een behandelmethode hanteren van pijnbestrijding, toenemen naarmate ze ouder worden en dat maakt dat ze "dure kostgangers zijn". Ze blijven dus in huize KFAAF wonen waar ze zichzelf

mogen zijn en waar niets van ze verlangd wordt anders dan dat ze op hun manier levensvreugde hebben.

In september hebben we tot ons grote verdriet weer afscheid moeten nemen van een geliefd wolleballetje op tandenstokers. Net als Bommel overleed ook Soofje aan de gevolgen van Myiasis. Soofje had een verminderde weerstand waardoor ze vatbaar geworden was voor Myiasis. Soofje hebben we niet zelf mogen cremen omdat ze een landbouwdier is, maar we hebben haar wel, net zoals we dit bij elk landbouwdier doen, individueel op laten halen voor destructie.

Op 4 oktober tijdens Werelddierendag was de KFAAF jaarkalender voor 2024 weer verkrijgbaar. Een project waar maandenlang door "manasjer" Juultje, samen met tante Larissaatje en nog een aantal lieve collega's, met heel veel liefde aan gewerkt is. Elk jaar proberen wij de kalender nog mooier, beter en specialer te maken en in deze editie hebben we de zo geliefde dieren waar we afscheid van hebben moeten nemen en die bij de regenboog wonen, een prominente plek gegeven. Ze mogen dan de aardse wereld verlaten hebben en bij de regenboog, een prachtig paradijs, wonen, maar ze zullen altijd in ons hart en in onze gedachten voortleven en horen er gewoon bij.

In oktober hebben we afscheid genomen van bestuurslid Cees van der Wal en een nieuw bestuurslid, collega tante Liek (Angelique Lugtigheid), verwelkomd als secretaris.

Op 10 november zette Pien (voorheen Pluk genoemd), de 11 maanden jonge Duitse herder afkomstig uit de broedfok in België, haar poot onder haar adoptiecontract. Na een succesvolle proefplaatsing bij onze lieve collega tante Jannie en haar man Jan kon de kurk van de fles champagne getrokken worden omdat de nieuwe mand van Pien een forever mand werd in huize Stokreef. Daar heeft Pien de tijd van haar leven samen met haar grote broers, Duitse herder Wesco en Cairn terrier Tommie. De eens zo zieke en graatmagere Pien die door toedoen van Tiny en Adri, haar lieve gastgezin, al flink was opgeknapt en die haar met veel liefde op de goede weg hebben geholpen voor wat betreft haar opvoeding, is uitgegroeid tot een prachtige jong volwassen dame. Collega Jannie en Jan hebben daarna het "stokje(reefje)" overgenomen van Tiny en Adri en de ontwikkeling van Pien is ineens in een stroomversnelling gegaan. Ze had geen beter thuis kunnen krijgen dan bij Jannie, Jan, Wesco en Tommie.

Op 28 november, tijdens Giving Tuesday, ging de jaarlijkse KFAAF inzamelingsactie "Help de dieren van KFAAF 2024 door" van start. Deze actie, ook wel bekend als de "Sint KFAAF actie", waarvan wijlen Zientje de

grondlegger is, is door Juultje op geniale wijze verder ontwikkeld en wij zijn jullie ontzettend dankbaar voor jullie vrijgevigheid en bijzonder mooie dierenhart. Onze dieren en wij voelen ons geliefd door jullie en ondanks dat we honderdduizend keer "dank je wel" zeggen en schrijven, is het met geen pen te beschrijven hoe dankbaar wij zijn met jullie steun. Met de komst van de "Belgen" zijn onze kosten verdubbeld en moeten we alle zeilen bijzetten om genoeg "sentjus" in het "fark" van Zientje te verzamelen om alle rekeningen voor de beestenbende van KFAAF te kunnen blijven betalen. Onze dankbaarheid uiten wij dan ook het beste door goed voor deze beestenbende te blijven zorgen en door jullie mee te laten genieten van het wel en wee in huize KFAAF.

We sluiten het jaar af met een paar hoogte en dieptepunten. Voor de hoogzwangere Saartje, een 1 jarige Mechelse herder/Doberman, die met spoed weg moest waar ze woonde, hebben we hele fijne opvang kunnen regelen bij onze collega dierenwelzijnsmedewerker Suus van stichting Huis voor Dieren. Inmiddels is Saartje bevallen van 8 prachtige pups en ze heeft zich ontpopt tot een heel lief en goed "moedertje". De pups groeien goed en mams is vorige week op kraamvisite geweest om de mooie pups van Saartje te bewonderen.

Wat jullie niet weten omdat we hier (nog) niet over geschreven hebben, omdat we momenteel dagen en dus tijd te kort komen, is dat eind december onze hulp ook gevraagd werd voor een net bevallen labrador met 7 pups. Een oudere vrouw had deze labrador, Norah, zonder te weten dat ze zwanger was en op het punt stond om te bevallen, geadopteerd. Via een vriendin van KFAAF, die destijds ook onze hulp had ingeschakeld voor Noeki, was deze vraag bij ons binnen gekomen. Moeder en pups waren tijdelijk ondergebracht bij de dierenarts maar moesten zo snel mogelijk weg om overgebracht te worden naar een veilige en fijne plek waar 24/7 iemand aanwezig was om goed voor ze te zorgen. Wederom heeft Suus van stichting Huis voor Dieren gezegd "ze zijn hier welkom" en is in de auto gestapt en heeft Norah en pups opgehaald. Als de pups oud genoeg zijn om het nest te verlaten en geadopteerd zijn, gaat Norah terug naar de vrouw die haar geadopteerd heeft.

Op 7 december hebben we de adoptie van border collie Bodhi gevierd. Bodhi was een paar weken daarvoor op proef gaan wonen bij zijn tante Marit en tante Natas, de adoptanten van wijlen herplaatser Max die in april overleden was. Wij hadden de dames benaderd nadat Bodhi een klein half jaar bij tante Liek in de opvang had gezeten omdat wij het gevoel hadden dat zij weleens de perfecte match zouden kunnen zijn voor Bodhi. Dat ons gevoel goed zat bleek wel toen we bericht kregen van tante Natas met de vraag of het al mogelijk was om Bodhi "officieel"

te adopteren en daarmee was ze ons net een stap voor. Bodhi heeft zijn poot op een feestelijke dag onder de adoptieovereenkomst gezet want tante Natas vierde op die dag haar verjaardag. Een mooier "ferjaartjus kalalootje" had Natas niet kunnen krijgen en Bodhi had zich geen beter thuis kunnen wensen dan bij zijn lieve mamsen Marit en Natas.

Inmiddels heeft Bodhi zijn eigen Facebook pagina en kunnen jullie hem volgen via: <https://www.facebook.com/bodhivanbrummen>

In december hebben we ook een medisch dossier van ruim 400 pagina's inclusief röntgenfoto's en getuigschriften van medisch specialisten over Sjef, Joep, eM, Pip, Kootje, Pummetje, Zusje, Amy en Pien overhandigd aan de advocaat van dierenrechtenorganisatie VWZ GAIA in België die een strafklacht bij het Openbaar Ministerie inzake de broodfokker, waar deze groep vandaan komt, gaat indienen. Wij hopen met heel ons hart dat ze de strafzaak gaan winnen en dat er een einde komt aan de bizarre fok praktijken van deze broodfokker.

We hadden het jaar graag met een leuker bericht afgesloten, maar helaas zat het ongeluk in een klein hoekje voor onze herplaatser en (zorg)dier-op-afstand Toby die bij tante Liek woont. Toby heeft tijdens het spelen zijn kruisband afgescheurd en zal begin januari een TPLO operatie moeten ondergaan. Daarna volgt een lange revalidatie maar wij gaan er alles aan doen om te zorgen dat Toby straks weer pijnvrij van zijn heerlijke leventje bij tante Liek kan genieten.

2023 is voor ons een jaar met ups en vele downs geweest. We hebben wederom van ongelofelijk veel zeer geliefde dieren afscheid moeten nemen en al dit verdriet hebben we nog steeds niet echt kunnen verwerken en een plekje kunnen geven. We gaan met 1.000 kilometer per uur op volle snelheid door want de zorg voor de dieren in huize KFAAF gaat gewoon door en daarnaast krijgen we wekelijks tientallen hulpvragen binnen. Daarnaast hebben we het ongelofelijk druk (gehad) met de zorg voor de viervoeters uit België die erbij zijn gekomen en waar we onze handen vol aan hebben om ze medisch een beetje op de rit te krijgen. Daarbij hebben wij ongelofelijk veel financiële hulp van jullie, lieve vrienden van KFAAF, gekregen en dat deze groep nu geen fysieke pijn en ongemak meer heeft, hebben we aan jullie gulheid en prachtige dierenhart te danken. Juultje heeft een recordbedrag van 30.775 euro voor deze groep via haar "kruitjes-funt-aktietje" opgehaald en al deze "sentjus" die wij gedoneerd hebben gekregen door en/of dankzij jullie zijn allemaal besteed aan het betalen van de rekeningen voor onder andere de dierenarts. Dankzij jullie hebben we voor deze groep het onmogelijke mogelijk weten te maken. In het kader van transparantie en integriteit hebben wij deze rekeningen de afgelopen maanden met jullie gedeeld zodat jullie kunnen zien dat elke euro ook

echt naar deze dieren is gegaan. Bij ons blijft er niks aan de strijkstok hangen en alle donaties worden alleen maar besteed aan onze doelstelling(en). Iedereen, al onze collega's en het bestuur, zetten zich vrijwillig in en krijgen daar geen vergoeding voor en we hebben het over duizenden uren aan werkzaamheden die door deze lieve groep collega's in 2023 zijn gedoneerd.

Tegen jullie, lieve vrienden van KFAAF, zeggen wij nogmaals: een hele, dikke, mega vette DANK JE WEL voor jullie steun, voor jullie donaties, voor het delen van onze berichten, voor het meedenken, voor de vele tips, voor de vele vragen en voor de vele ontzettende lieve reacties die wij dagelijks op onze berichten krijgen. Juultje doet echt haar stinkende best om, met de hulp van haar "frientjus" en onze collega's, jullie reacties allemaal van een antwoord te voorzien. Wij beleven ontzettend veel lol in de verhaallijnen die jullie voortzetten in jullie reacties op het bericht dat we die dag plaatsen. We hopen dat wij ook komend jaar weer op jullie steun mogen rekenen want de zorg voor de beestenbende van KFAAF stopt nooit.